

tilsligtet skattemæssig udnyttelse af reglerne. Ved den nævnte aldersgrænse sikres, at de midler, der anbringes i en rateforsikring i pensionsøjemed, i de normale tilfælde vil være „bundet“ i mindst 5 år, da rateudbetalinger som regel tidligst kan aftales påbegyndt ved det 60. år, jfr. nedenfor ad nr. 3. Man har herved også taget i betragtning, at der er større formodning for et egentligt pensionsmotiv, når forsikringen oprettes i en ikke for sen alder.

På den anden side er det dog fundet rimeligt at åbne adgang til, at en før det 55. år oprettet rateforsikring i pensionsøjemed kan forhøjes, også efter at denne aldersgrænse er passeret. Disse synspunkter ligger til grund for reglen i 2. punktum, hvorefter en police efter det 55. år kun kan oprettes i tilslutning til en før denne alder oprettet police, og således at der ved tillægspolice ikke kan ske forhøjelse af de tidligere aftalte forsikringsydelse med mere end 50 pct. Ved den nærmere formulering af denne regel har man støttet sig til det forsikringstekniske policebegreb, således at enhver forhøjelse — jfr. også definitionen i § 7, stk. 2, af begrebet „forøgelse af forsikringsydelse“ — må betragtes som en ny police.

ad nr. 2.

Der henvises til bemærkningerne til § 4.

ad nr. 3.

Policens forfaldstider for de enkelte rater skal efter denne bestemmelse ligge mellem forsikredes 60. og 80. år, dog således at der af ligningsrådet kan dispenseres fra 60 års grænsen, jfr. om denne dispensationsbestemmelse bemærkningerne til § 2, *ad nr. 4.*

Fra 60 års reglen gælder dernæst den undtagelse, at der kan aftales påbegyndelse af rateudbetalingerne i tilfælde af forsikredes invaliditet før det 60. år.

Endelig kan rateudbetaling aftales påbegyndt ved forsikredes død før det 60. år, men også i så fald skal rateudbetalingerne ifølge forsikringsaftalen strække sig over mindst 10 år.

Til § 9.

Som det fremgår af foranstående afsnit „Til §§ 8-9“ er forslaget betingelser for rateforsikringer i pensionsøjemed på væsentlige punkter forskellige fra de gældende regler i renteforsikringslovens § 1, stk. 1 c, om „inkonvertible“ annuitetsforsikringer og arverenter. De foreslåede overgangsregler er udformet efter samme princip som overgangsreglen i § 7. Reglerne omfatter således kun forsikringer,

som er oprettet i „danske“ selskaber før den ny lovs ikrafttræden, og som er fuldt fradragsberettigede efter renteforsikringslovens § 1, stk. 1 c. Af sidstnævnte betingelse følger bl. a., at forsikringen skal have været „inkonvertibel“. Derimod er der intet til hinder for, at bestemmelsen om „inkonvertibilitet“ udgår af policen, efter at de foreslåede nye regler er trådt i kraft, jfr. herved forslaget § 31. Betingelsen om, at den bestående forsikring skal være „inkonvertibel“ gælder også, hvor forsikringen er oprettet som led i en pensionsordning med en arbejdsgiver, selv om præmierne helt eller delvis fremtræder som arbejdsgiverbidrag. Har en sådan forsikring været „konvertibel“, kan den ikke behandles som rateforsikring i pensionsøjemed, men vil eventuelt opfylde betingelserne for at kunne behandles som kapitalforsikring i pensionsøjemed, jfr. forslaget § 11.

ad stk. 2.

Der henvises til bemærkningerne til § 7, *ad stk. 2.* Oprettelse af tillægspolice efter det 55. år i overensstemmelse med reglen i § 8, nr. 1, 2. pkt., vil også kunne ske i tilslutning til en bestående annuitetsforsikring eller arverente, der i medfør af § 9, stk. 1, behandles som rateforsikring i pensionsøjemed, men tillægspolice skal i så fald opfylde de almindelige betingelser i § 8.

Kapitalforsikringer og opsparing i pensionsøjemed.

Til §§ 10-14.

Som omtalt under de indledende bemærkninger til afsnit I (oversigt over lovforslaget og gældende ret) omfatter renteforsikringslovens pensionsbeskatningsregler ikke alene pensionsordninger med løbende udbetalinger, men også visse pensionsordninger, der i loven kaldes kapitalpensionsordninger, hvorved der gennem indbetalinger, som helt eller delvis foretages af en arbejdsgiver, sikres dennes arbejdstager(e) udbetaling af en pensionskapital. Der er her tale om specielle danske beskatningsregler, der må ses på baggrund af udviklingen i praksis før renteforsikringsloven.

Praksis før renteforsikringsloven.

Uden at der fandtes særlige lovregler herom, var det antaget i praksis, at en arbejdstager var fritaget for beskatning af beløb, som hans arbejdsgiver indbetalte til en pensionsordning for ham, når ordningen opfyldte visse båndlæggelses- og udbetalingsvilkår. Det var uden betydning, om aftalen mellem arbejdsgiver og arbejdstager sikrede sidstnævnte ret til pension i form af løbende pensionsydelse eller i